

Scène uit 'Glass', de nieuwe en meest persoonlijke productie tot nu toe van de Vlaamse Isabelle Beernaert. ▶ Foto: Bob Karman

‘We moeten horen, zien en dóén! Niet zwijgen’

In haar nieuwe voorstelling 'Glass' gaat So You Think You Can Dance-choreografe Isabelle Beernaert 'dieper dan ooit'. "Het is een voortschrijdend proces, steeds kom ik weer een treetje hoger op de ladder van het bewustzijn". Voor de gelegenheid danst ze zelf mee – een primeur voor Nederland.

Door Astrid van Leeuwen

Vragen hoef je bij Isabelle Beernaert eigenlijk nooit te stellen. In rap, onversneden Vlaams steekt ze van wal en voor je het weet, duizelt het je en heb je – onterecht natuurlijk – het idee zo'n beetje haar hele levensloop te kennen.

De Kortrijkse heeft het door de jaren heen bepaald niet makkelijk gehad, zeker niet op het gebied van de liefde. En dat heeft haar strijdbaar gemaakt, heeft een vuur in haar aangewakkerd dat zich onder meer richt op leugens en schijnheiligheid, niet alleen tegenover anderen, maar vooral ook tegenover jezelf. "Dat is", zegt ze, "waar 'Glass', mijn nieuwe productie, over gaat. Ik wil mensen tot nadenken aansporen, vragen oproepen als: ben je wel eerlijk tegenover jezelf?, doe je wat je voelt?, zeg je wat je meent?"

Daartoe creëerde Beernaert (41) op het toneel twee werelden. "Een dagelijkse, op anderen gerichte wereld én een eigen wereld die zich afspeelt in een glazen huis. De twee worden gescheiden door een muur, de welbekende muur waar we als mensen allemaal tegen aanlopen".

In het glazen huis toont een vrouw – bij toerbeurt gedanst door Beernaert en danseres Roshanak Morowatian – haar gevoelens, haar passies, haar onzekerheden. "Daarbinnen voelt ze wat daarbuiten verdrongen wordt, zegt ze wat doorgaans onbesproken blijft en hoort ze dat waar ze meestal niet naar luistert". Drie mannelijke dansers verwijzen dan ook – 'heel subtiel' – naar de spreekwoordelijke drie aapjes: horen, zien en zwijgen. Beernaert, op z'n felst: "Ik heb daar een heel groot protest op. We

moeten horen, zien en dóén! Niet zwijgen. Wil je als mens ooit je balans en je ultieme zelf vinden, dan moet je eerst alles eruit smijten".

Voor 'Glass' – de titel verwijst ook naar de gekozen muziek van Philip Glass – had Beernaert, zegt ze, bijzondere dansers nodig, moedig genoeg om het avontuur met haar aan te gaan. "Dansers die bereid waren echt in mijn gedachte- en gevoelswereld te kruipen, die deze emotionele reis met mij wilden afleggen". Anders dan gebruikelijk hield de Vlaamse choreografe ditmaal daarom geen audities en komt het overgrote deel van hen bewust niet uit haar 'SYTYCD'- en 'Ultimate Dance Battle'-netwerk. "Ik heb het toeval dit keer een grote rol laten spelen. Eén danser heb ik zelfs aangenomen omdat ik hem drie keer achtereen op verschillende plaatsen tegenkwam. Dat moest, vond ik, wel een teken zijn".

Beernaert noemt 'Glass' haar meest persoonlijke productie tot nu toe. "In mijn vorige voorstelling, 'Red, Yellow & Blue' (net als haar 'Et Après' bekrond met de Dans Publieksprijs – red.), heb ik mijn blik meer op de wereld om mij heen gericht, op de mens, de natuur, de aarde, de liefde. En juist dat heeft mij stof gegeven om nu weer een stap verder te zetten, een stap naar een nog hoger bewustzijn". Ze noemt het een voortschrijdend proces: bij elke voorstelling gaat ze nóg weer dieper. "Maar", zegt ze lachend, "ik kan ook heel andere dingen hoor. Na 'Glass' kom ik met 'Unforgettable', een productie over de frivoliteit van het leven, in de geest van onder anderen Frank Sinatra, Fred Astaire en Nat King Cole".

'Glass' van Isabelle Beernaert: vrijdag 21 en zaterdag 22 november in het Lucent Danstheater. Kaarten: www.ltdt.nl. Verdere info: www.isabellebeernaert.be.